

Postanowienie z dnia 12 grudnia 2000 r.

II UKN 121/00

Pominięcie wniosku dowodowego strony może uzasadniać kwestionowanie przez nią ustaleń sądu, nie jest natomiast pozbawieniem strony możliwości obrony swych praw i nie uzasadnia zarzutu nieważności postępowania (art. 379 pkt 5 KPC).

Przewodniczący SSN Maria Tyszel, Sędziowie SN: Beata Gudowska, Jerzy Kuźniar (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 grudnia 2000 r. sprawy z wniosku Henryka C. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w T.M. o rentę inwalidy wojennego, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 30 listopada 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 30 listopada 1999 r. [...] Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację wnioskodawcy Henryka C. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 13 lipca 1999 r. [...]. Wyrokiem tym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w T.M., odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu pobytu w więzieniu z przyczyn politycznych, po ustaleniu, na podstawie zebranego materiału dowodowego, w tym z opinii biegłych sądowych, lekarzy: kardiologa, neurologa, reumatologa i psychiatry, że schorzenia wnioskodawcy nie pozostają w związku przyczynowym z pobytem w więzieniu z przyczyn politycznych. Należy zauważyć, że wnioskodawca ubiegał się o świadczenie rentowe w związku z działalnością niepodległościową i uwięzieniem z przyczyn politycznych po raz pierwszy w 1995 r. Prawomocnym wyro-

kiem z dnia 2 lipca 1996 r. [...] jego odwołanie zostało wówczas oddalone, po ustaleniu, że kwalifikuje się on do pierwszej grupy inwalidów, ale bez związku z uwięzieniem z przyczyn politycznych. W związku z zarzutami apelacji w uzasadnieniu swego wyroku, Sąd Apelacyjny wskazał, że opinia biegłego sądowego jest bardziej miarodajna niż opinia lekarza - prof. A.B. - wydana na prośbę wnioskodawcy, po jednorazowym badaniu.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją wnioskodawca i zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy - art.379 pkt 5, 382 i 391 KPC, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji, po uchyleniu również jego wyroku, do ponownego rozpoznania. W ocenie skarżącego, nie można było pominąć pozasądowej opinii przedłożonej przez wnioskodawcę, bez przesłuchania biegłego, który ją wydał, a który jest „ autorytetem w swojej dziedzinie ”. Zarzut ten zawarty został także w apelacji, a jego nieuwzględnienie, narusza art. 382 KPC.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 393¹¹ KPC, Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, które wyznaczają jej podstawy oraz kierunek wniosków. Działanie z urzędu dotyczy jedynie oceny czy nie doszło do nieważności postępowania. Jeden z zarzutów kasacji dotyczy nieważności postępowania, wobec pozbawienia strony możliwości obrony swych praw. W kasacji brak uzasadnienia tego zarzutu zaś skarżący - jak się wydaje - uważa, że pominięcie wniosku dowodowego może być oceniane jako prowadzące do pozbawienia strony możliwości obrony swych praw. Zarzut ten jest oczywiście niezasadny. Ze względu na brak jego umotywowania, tylko ogólnie należy zauważyć, że w przypadku nieuzasadnionego, w ocenie strony, pominięcia jej wniosków dowodowych, może ona kwestionować poczynione ustalenia faktyczne jako błędne czy też przedwczesne, ze względu na istotne braki w postępowaniu dowodowym, ale posiłkowanie się, w takim przypadku zarzutem nieważności postępowania jest oczywiście błędne.

Jedynym zarzutem, który może podlegać ocenie, jest zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 382 KPC. Przepis ten stanowi, że sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Nie można wywodzić z niego obowiązku sądu rozpoznającego

apelację do powtarzania czy też uzupełniania postępowania dowodowego niezależnie od istniejącej w tym zakresie potrzeby procesowej. Uzupełnianie postępowania dowodowego może okazać się konieczne przy niewyjaśnieniu wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, która to sytuacja w tej sprawie nie zachodzi. Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone należycie, zaś w uzasadnieniu wyroku Sąd wyjaśnił dlaczego oparł swoje ustalenia na opinii biegłego lekarza psychiatry D.P., nie uwzględniając stanowiska lekarza A.B., zawartego w historii choroby wnioskodawcy z dnia 8 marca 1999 r. Ocena Sądu, nie została zresztą w kasacji zakwestionowana w sposób zgodny z prawem, skoro brak w niej zarzutu przekroczenia przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów.

Z tych wszystkich względów, dla braku usprawiedliwionych podstaw kasacji, należało orzec jak w sentencji, po myśli art. 393¹² KPC.

=====